

Je listopad, ten odřiles,
a na Vltavu zrovna dnes
spustila se z mračen
hejna kačen.

*

Hoblík – hledme – hoblík,
inu, tu mě máte,
tančí za mnou hoblovačky
jako pentle zlaté.

*

I husa mluví řečí matek,
posadí-li se u housátek,
a volá na ně dojatá:
Kdepak jste, moje děti zlaté!
A když se na ně podíváte,
jsou vskutku celá ze zlata.

*

Podzimek dnes školu jistě zmešká,
neloudá se, jde si jako jindy, co mu stačí dech,
ale u školy vám v listí spatřil zeleného ježka,
co tu usnul, těžko říci, na bříšku či na zádech?

*

Sluníčko jde právě spát,
ukládá se do poupat,
růže, samé růže na lůžku,
z růží má i podušku.

*

Na sněhobílém polštáři
spí krásná hlava mamínčina.
Hvězdy se nad ní rozzáří.
Ne hvězdy, ale oči syna.

*

Vějíř hrál všemi barvami.
Tanečnice se otáčela a rozevírala jej
proti oslepujícímu slunci.
Taneční hudbu nebylo slyšet.
Jen skřípění per a šelest
staré hrací skříňky.
Páv byl pyšný na své umění
a na svůj duhový vějíř.

*

Haraší podzim temným lesem,
dětem je chladno i v té kleci.
A zetlel podzim, zima jde sem.
A baba zatopila v peci.

Les černý zbělel ve vánici,
do bílých peřin lehlo mlází.
Zavřela baba na petlici,
plameny z pece jazyk plazí.

Zmizely cesty v bílém vání,
neprojde lesem noha lidská.
Zlým nikdo ve zlu nezabrání. –
Cvak! už je otevřena klícka.

Svět zapad do zimního spánku.
Ach, táto, mámo! Kde jste, kde jste!
„Napekla jsem vám marcipánku,
teď si tam pro něj sami vlezte.“

A baba chystá ve chvatu
velikanánskou lopatu.

*

Sedí panna na vrátkách
o desíti kabátkách,
je jí zima,
až je siná.

*

Železné zvíře
otavu hryže
na živé hoře.

*

Slepý viděl zajíce,
chromý za ním běžel,
nahý ho strčil do kapsy.
Co je to?

*

Pletu chlívek
pro pět ovec,
čtyři pohromadě,
pátá zvlášť.

*

Přišel k nám bílý kůň,
zalehl nám celý dvůr.